

Sygn. akt I USK 37/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania K. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o zasiłek chorobowy i zasiłek macierzyński,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 lutego 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt V Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 6 czerwca 2019 r. w sprawie V Ua (...) po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z 6 grudnia 2018 r. w sprawie IV U (...) i oddalił odwołanie ubezpieczonej K.W. od decyzji organu rentowego z dnia 29 czerwca 2018 r. ustalającej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego w kwocie 3.379,98 zł.

Ubezpieczona zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie: (-) art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z tytułu ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby lub macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 870 ze zm., dalej jako „ustawa zasiłkowa”) przez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż

nagroda przyznana skarżącej za pracę świadczoną w październiku 2013 r. powinna zostać rozliczona za pracę wykonywaną w miesiącach od maja do października 2013 r., tj. przez 6 miesięcy, a nie w ciągu października 2013 r., (-) art. 42 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez niezastosowanie i przyjęcie, iż nagroda za pracę świadczoną w październiku 2013 r. powinna zostać rozliczona za pracę wykonywaną w miesiącach od maja do października 2013 r., tj. przez 6 miesięcy, a nie w ciągu października 2013 r. w sytuacji, kiedy do podstawy wymiaru zasiłku powinno zostać uwzględnione wynagrodzenie za pracę osiągnięte w październiku 2013 r. oraz premia w wysokości 10.000 zł wypłacona za pracę świadczoną w tym miesiącu; (-) art. 77² k.p. przez błędną wykładnię i uznanie, iż treść obowiązującego u pracodawcy regulaminu wynagradzania stanowiącego źródło regulowania wynagrodzeń za pracę u pracodawcy, który nie jest objęty układem zbiorowym pracy pozwala na dokonywanie proporcjonalnego rozbicia kwoty uzyskanej przez skarżącą w danym miesiącu nagrody na świadczenie należne za kilka miesięcy, wbrew twierdzeniom pracodawcy za jaki okres nagroda zastała przyznana.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia

sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia

2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Sformułowana przez skarżącą wątpliwość została szczegółowo omówiona i wyjaśniona w wyroku Sądu Najwyższego z 19 października 2005 r., III UK 89/06 (OSNP 2007 nr 23-24, poz. 358), w którym Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że o spełnieniu, co do nagrody uznaniowej przesłanki określonej w art. 41 ust. 1 ustawy zasiłkowej decyduje treść przepisów zakładowych przewidujących jej zmniejszenie za okres pobierania zasiłku, a także stosowanie tych przepisów w praktyce pracodawcy oraz w stosunku do konkretnego pracownika. W konsekwencji w stanie faktycznym, w którym nagroda taka zostaje wypłacona za okres jednego miesiąca świadczenia pracy (jak w stanie faktycznym niniejszej sprawy), zarówno jej przyznanie, jak też praktyczne stosowanie niejednoznacznych przepisów zakładowych o wynagradzaniu cechuje się całkowitą dowolnością, co uzasadnia przyjęcie, że nie zostają spełnione przesłanki z art. 41 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Oznacza to, że wypłacona nagroda nie wchodzi w takiej sytuacji w skład podstawy wymiaru zasiłku chorobowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2008 r., III UK 125/07, LEX nr 1746760).

Dokonana przez Sąd drugiej instancji ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawiono w tym zakresie spójną argumentację. Zważywszy na motywy, jakimi kierował się Sąd Apelacyjny, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi oraz treść zarzutów zgłoszonych w ramach podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca skutecznie wykazała niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących podstawę skargi.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.